

sau atenți la citirile din biserică. Colindele nu sunt altceva decât rostirea populară a unor lecturi biblice care s-au întâlnit cu harurile poetice și muzicale ale unor făurari de frumusețe. Departe de a fi niște simple versete versificate, ele sunt opere profund originale, dar originalitatea lor are grijă să se țină cât mai aproape de izvorul care a inspirat-o, adică de credința cea adevărată, așa cum credința însăși se sprijină, la rândul ei, pe izvoarele biblice.

Prin întrupare, Fiul lui Dumnezeu a devenit oaspetele pământului, dar colindele noastre îl aduc în aria și-n văzduhul neamului românesc, acesta devenindu-i gazdă. Betleemul nu mai e acolo, departe, în Palestina, ci undeva pe aici, pe-aproape, dincolo de marginea satului:

La Vitleem colo jos

Cerul arde luminos:

Preacurata

Naște astăzi pe Hristos.

Sursa: **Valeriu Anania**, *Cartea deschisă a Împărăției. De la Betleemul Nașterii la Ierusalimul Învierii*, Ed. Polirom, Iași, 2011

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 24 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 25 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Nașterea Domnului (Crăciunul)
Joi 26 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Soborul Maicii Domnului
Vineri 27 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Apostol, întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan
Duminică 22 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 1, 11-19; Ev. Matei 2, 13-23; glas 2, voscr. 5 → Duminica după Nașterii Domnului (a Sfinților Iosif Logodnicul, David Prorocul și Iacob, ruda Domnului. Fuga în Egipt) → Sfinții 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

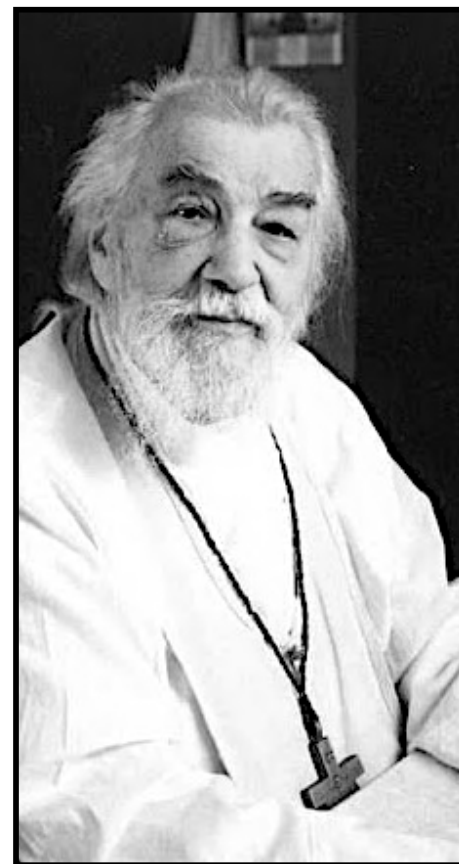
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

"Se cade ca prin toate și mai ales prin pacea sufletului să dăm odihnă Duhului Sfânt în noi, ca să avem sfeșnicul cunoștinței luminând în noi pururea..."

Sfântul Diadoh al Foticeii

Nr. 563 / 22 decembrie 2024

FERICIȚI CEI BLÂNZI!

De ce oare cei blânzi sunt socotiți fericiți îndată după cei ce plâng? Pentru că blândețea este rodul și urmarea înfrângerii [inimii] și a plânsului pentru păcate. Mai mult decât atât, noi căutăm să aflăm în lume liniște sufletească, dar n-o avem, pentru că această liniște este rod al blândeții și al nerăutății. *Învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă sufletelor voastre* (Mt. 11, 29).

Iată, vedeți, Domnul nu ne îndeamnă să învățăm de la El să fim mai întâi de toate rugători, harnici, să avem răbdare și alte calități și virtuți, ci în primul rând ne învață să avem blândețe și inimă smerită. Să vedem acum ce este blândețea și care este mulțimea de lucruri negative care stă împotriva acestei virtuți în adâncul sufletelor noastre. Sfântul Filaret al Moscovei spunea că blândețea este o

PĂRINTELE
IOAN KRESTIANKIN

1910 - 2006

dispoziție a sufletului care constă într-o așezare liniștită a duhului, unită cu prudența de a nu supăra pe nimeni și nimeni să nu ne supere cu nimic.

Mai există încă o definiție a blândeții pe care ne-o dă Sfântul Ioan Scărarul:

„Blândețea este starea neclătinată a minții, care rămâne la fel în cinstiri și în necinstiri. Blândețea constă în a ne ruga în chip netulburat și sincer pentru cel ce ne tulbură, în vremea tulburărilor pe care ni le pricinuieste.”

Să aruncăm o privire înlăuntrul nostru: să vedem ce-am putea să-ți spunem, Doamne, în privința împlinirii acestei porunci.

Cu părere de rău, în sufletele noastre, în locul blândeții, Doamne, viețuiește o irascibilitate continuă. Ne irită toate și toți, inima noastră este literalmente încărcată cu irascibilitate. După ce ne trezim dimineța, în loc să spunem: „Slavă Ție, Doamne, Îți mulțumesc pentru că nu m-ai pierdut pentru fărădelegile mele, ci m-ai lăsat în viață!”, noi ridicăm capul de pe pernă nervoși și plini de supărare și cântăm că încă nu ne-am săturat de somn. Suntem iritați de observațiile celor ai casei, chiar și de observațiile părinților noștri pe care-i iubim și care ne iubesc, sau ne irităm fără de măsură singuri din cauza comportamentului copiilor noștri, strigăm la ei, îi sâcâim cu nimicuri pe cei din jur: fie ne irită lentoarea unora sau, dimpotrivă, ne scot din sărite caracterul lor violent și

iuțimea altora. Am ieșit din casă – iarăși ne irită totul: și timpul, și transportul în comun. Pe stradă, în magazin, chiar și la biserică unde mergem să ne rugăm, până și la spovedanie, și chiar și atunci când ne apropiem de Sfântul Potir suntem iritați: ba ți se pare că cineva te calcă, ba că te împinge. Am ajuns la serviciu – și aici ne irită cea mai mică observație a superiorului sau a colegului, dacă se întâmplă să ne spună ceva ce nu ne convine. Și astfel trece toată ziua, până când mergem la somn! Toată viața noastră este o continuă stare de încordare, o iritare permanentă! O dosădire continuă a celorlalți!

Marele nostru necaz este că de fiecare dată credem că mânia noastră e dreaptă, ni se pare că luptăm pentru adevăr, uitând de cuvântul Sfintei Scripturi care spune că *...mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu* (Iac. 1, 20). Vezi cât de mult ni s-a întunecat mintea prin păcat, încât cel mai mare rău îl considerăm un bine? Unii se îndreptățesc spunând: „Chiar de sunt nervos, îmi trece repede.” Dar iată ce spune Sfântul Ioan Scărarul – marele nevoitor și cel mai iscusit învățător al evlaviei și nevoinței monahale:

„[...] uneori, în timpul iuțimii, viclenii draci se retrag repede de la noi, ca neglijând noi patimile mari, socotindu-le mici, să le facem boli de nevindecat.”

Adică, dacă nu ne vom deprinde să tăiem din start patima iuțimii, ea se

va preschimba în patima mâniei și ne va fi foarte greu să o mai dezrădăcinăm, ca și în cazul oricărei altei deprinderi rele. O, Doamne! Cu cuvintele noastre urâte spuse la mânie și iuțime am stricat bunul nume al aproapelui nostru. Fiind cuprinși de iuțime, descoperind altora tainele prietenilor noștri, i-am vădit și i-am dezonorat. Ne-am făcut trădători ai celor care nu demult erau prietenii noștri, divulgând ceea ce ne-a fost încredințat în timpul prieteniei.

Procedând astfel, nu ne-am gândit nici pe departe să facem pocăință. Omul blând însă nu se va certa, nici nu va striga, nici nu-i va auzi nimeni pe ulițe glasul.

Însă chiar și într-un astfel de om se pot ascunde destule păcate. Nu tot omul tăcut e și blând. Poți fi tăcut, dar în suflet să fii mânios, să-i urăști, să-i disprețuiești pe alții.

Dacă cineva se regăsește pe sine, își regăsește propriul „eu” în aceste cuvinte – pocăiți-vă, pentru că, dacă veți reuși să ascundeți de oameni iritarea și mânia cuibărite în inima voastră prin modul firesc și tăcut al caracterului vostru ascuns, de Dumnezeu nu veți putea ascunde nimic. Domnul Se uită fără opreliște în inima noastră și ne va judeca după cele ce le avem în inimă.

Dacă mânia, care se revarsă în afară, îl demască pe cel păcătos, în cazul omului ascuns, acestuia îi vine greu să recunoască că nu are blândețe. Astfel de oameni sunt considerați de Sfântul Ioan Scărarul „mai nefericiți

decât cei ce se înfuriau”. Și știm cât sunt de absurde și contrare firii răutatea și furia! Uitați-vă la fața celui blând – cât este de minunată, senină, liniștită, de netulburat, cât este de îmbietoare! Ce mireasmă duhovnicească se revarsă în sufletele blânde... Priviți și la omul mânios, la omul rău – fața lui este neliniștită, întunecată, urâtă... Pe lângă aceasta, în timp ce sufletul tău este plin de blândețe, îți este ușor să faci orice lucru, iar în timpul supărării și al mâniei îți vine foarte greu să mai faci ceva, și atunci când ești cuprins de această patimă rugăciunea ta se îndreaptă împotriva aproapelui, prefăcându-se în păcat și osândire.

[...]După părerea lumii, oamenii blânzi sunt cei mai lipsiți de apărare, cei mai prigoniiți. Însă Domnul le făgăduiește celor ce vor deveni blânzi „că vor moșteni pământul”!

Sursa: **Arhimandrit Ioan Krestiankin**, *Cum să ne spovedim după îndreptarul celor Zece Porunci și al Fericirilor*, Ed. de Suflet, 2015

PĂRINTELE BARTOLOMEU ANANIA

COLINDELE ADUC BETLEEMUL APROAPE DE NOI

E bine de știut că nu puține dintre colinde au o vechime tot atât de mare ca și creștinismul nostru și că ele au fost alcătuite de oamenii care cunoșteau bine Sfintele Scripturi, fie că erau preoți, fie dascăli, fie cântăreți de strună, fie țărani știutori de carte